

Fare for at hengive sig til sectereriske Værdomme. Jeg troer derfor, at det ogsaa for Mindretallet eller for dem, der ønske en Forandring, er af Bigtighed, at de blive undergivne det Tilsyn, de Raad og den Veiledning, som Folketjirkens øverste Tilsynsmænd kunne meddele dem. Det er min Overbeviisning, at, dersom vi havde havt en saadan Lov som den her foreslaaede for 20. Aar tilbage, saa vilde ikke saa Mange af vore Brødre og Søstre nu have suklet i saa megen Glenbighedovre i Amerika ved Saltisøen under Brigham Youngs despotiske Herredømme. — Jeg troer derhos, at den foreslaaede Lov ikke alene vil have en gavnlig Indflydelse paa Fleertallet og Mindretallet i Folketjirken, men jeg troer, at den ogsaa vil virke opvækkende og opvristende paa Folketjirkens Præster. Jeg kan heller ikke begribe, at der skulde være nogen saadan Fare forbunden med den, som der er blevet sagt fra visse Sider; jeg troer ikke, at den vil faae en saa stor Anvendelse, som Mange forestille sig. Dengang Sognebaandet blev løst, og dengang Tvangsdaaben blev affkaffet, da spaaede man ogsaa, at Folketjirken vilde blive rystet i sine Grundpiller, og at den vilde blive opløst; men dette er dog paa ingen Maade blevet Tilfældet. Lovbudene om Tvangsdaabens Affkaffelse og om Sognebaandets Løsning have tvertimod virket til, at Folketjirkens Medlemmer med større Interesse, Æstertanke og Underlighed have taget sig af de kirkelige Sager. Der er kommet et ganske andet kirkeligt Liv og Nøre ind i Folketjirken, end det før var Tilfældet, og jeg haaber, at den nu foreslaaede Lov ogsaa vil kunne blive et Middel til det Samme. — At Lovforslaget skulde være ubetimeligt, kan jeg heller ikke forstaae, efterat et saadant Forslag eller i alt Fald et lignende jo allerede har været drøftet paa Landemoderne og i kirkelige Lægmandsforsamlinger rundt om i Landet; efterat det har været undergivet Forhandlinger i Præstconventer, og efterat det har været gjort til Gjenstand for Udtalelser igjennem de kirkelige Organer og gjennem Dagspressen, saa at

ethvert Menneske, der har Interesse for Folketjirken, har havt riig Leilighed til at sætte sig ind i og til at danne sig en Mening om, hvorledes Tilstanden vil blive, dersom en saadan Lov bliver vedtagen. Det kan gjerne være, at det er ønskeligt, at de kirkelige Sager blive undergivne en nyere Drøftelse, men jeg er bange for, at denne forønskede Drøftelse vil blive saa grundig og vidtløftig og trække saa langt ud, at Taaalmodigheden vil forgaae Folket i den Tid, saaledes at dette tager sig selv tilrette og selv danner sig Frimenigheder paa egen Haand. Men dette er der dog Ingen af os, der kan ønske. Enhver af os, der holder paa Folketjirken, maa jo meget mere ønske, at den kan vedblive at bestaae af det danske Folks store Fleerhed.

Der er imidlertid rigtignok et Par Punkter i Lovforslaget, med Hensyn til hvilke jeg ikke kan forstaae, hvorfor der absolut skal træffes saadanne Bestemmelser som foreslaaet, hvilke jeg ikke troer ville være tjenlige enten for Mindretallet eller for Fleertallet eller for Folketjirkens Præster. Dette gjælder navnlig om den Bestemmelse, som gaaer ud paa, at de, der ville danne en Valgmenighed, eller som ikke finde sig tilfredse med den bestaaende Tilstand, og som derfor ville have sig en egen Skælesørger, selv skulle bygge sig en Bedesal. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes det kan bringes i Overeensstemmelse med Folkets almindelige Retbevidsthed, at Valgmenighedernes Medlemmer, som maafee selv eie, eller som dog idetmindste maae bidrage meget væsentligt til at vedligeholde Kirken, ikke maae benytte den paa en Tid, da den ikke benyttes af Folketjirkens, af Regjeringen ansatte Sognepræst. Naar Valgmenighedernes Præster skulle underkaste sig det samme Tilsyn og den samme Lovgivning og skulle føre den samme Lærdom og forvalte Sacramenterne paa den selv samme Maade som de andre Præster, saa vil det ikke gjøre noget gunstigt Indtryk paa Befolkningen rundt om i Landet, at det fordres, at Valgmenighederne dog selv skulle bygge sig en Bedesal eller et Bedehuus. Jeg finder heller ikke denne Be-